

بصیر احمد دولت‌آبادی؛ از مدرسه نانوایی چارکنت تا پل رومی شمیران

✘ حاجی محمد عبده

وحدت ملی با هدف جذب و آموزش نوجوانان و جوانان فرهنگی از مکاتب دولتی و مدارس دینی دیگر جهت تعقیب امور فرهنگی مانند تدریس بحث‌های اعتقادی، تشکیلاتی، سخنرانی، آشنایی با نهضت‌های آزادیبخش جهان اسلام، چاپ و پخش خبرنامه‌ها و کاریکاتورهای فرهنگی علیه دولت کمونیستی کابل، فعال شده بود. شهید وحدت ملی استاد مزاری بر این باور بود که نیروهای مجاهد نخست باید آموزش فرهنگی، فکری و تعلیمات نظامی را ببینند و سپس وارد پایگاه‌های نظامی و فرهنگی شوند. مرحوم بصیر احمد دولت‌آبادی نیز یکی از همین نیروهای فرهنگی بود که مبارزاتش را از همین پایگاه و مرکز فرهنگی با هدایت استاد مزاری آغاز کرد.

مرحوم بصیر احمد دولت‌آبادی از اهالی قریه قره غجله ولسوالی دولت آباد ولایت بلخ است که دوره مکتب را در شهر مزارشریف به پایان رسانده بود. ایشان یکی از مجاهدان دردمند و متعهد مردم ما بود. آشنایی من با مرحوم دولت‌آبادی از سال ۱۳۶۰ که سال‌های آغازین جهاد مردم افغانستان علیه حکومت دست نشانده کمونیستی وقت بود، در پایگاه فرهنگی سازمان نصر افغانستان در مدرسه نانوایی ولسوالی چهارکنت ولایت بلخ آغاز شد. در مدرسه نانوایی بچه‌های فرهنگی از ولسوالی‌های چهارکنت، شولگره، دولت‌آباد، چمتال و شهر مزارشریف جذب و تحت تربیت و تعلیم قرار می‌گرفتند. مدرسه دینی نانوایی ولسوالی چهارکنت یکی از پایگاه‌های فرهنگی سازمان نصر بود. این مرکز دینی باتوجه و تلاش استاد شهید عبدالعلی مزاری شهید

ویژگی‌های شخصیتی دولت‌آبادی

مرحوم دولت‌آبادی یک فرهنگی با درد، مبارز متعهد و وفادار به آرمان‌هایش بود. وی شخصیت فرهنگی و فکری جستجوگر و پر تلاش بود که کوشش می‌کرد تا از لابلاهای اوراق تاریخ نوشته و نا نوشته دردها و مظالم حاکمان و زمامداران افغانستان علیه مردمش را فیش برداری نموده و جهت درس و عبرت گرفتن نسل‌های هم دوره خود و نسل‌های آینده افغانستان به رشته تحریر آورده و منتشر نماید.

مرحوم بصیراحمد قلم روان داشت که با نوشتن مطالب و مقالات متنوع و مختلف در مجله حبل‌الله و بعدها در کتاب‌ها و مجلات دیگر خواننده را تشنه محتوای نوشته‌های خود نگه می‌داشت. دولت‌آبادی شخص دارای انگیزه و پشت‌کار قوی در وظایف محوله بود که احساس خستگی در او کمتر دیده می‌شد. بصیراحمد دولت‌آبادی شخص منضبط، با دیسیپلین تشکیلاتی بود که در این راه تا آخرین روزهای حیات خود ثابت قدم باقی ماند و انحراف و کجی در مسیر او دیده نشد.

دولت‌آبادی عمرش را در راه مبارزه برای آزادی کشور سپری کرد و کارهای فرهنگی زیادی نمود که آثار قلمی اش امروز در میان مردم ما به عنوان چراغ پر فروغ باقی مانده است و جوانان ما باید قدر آن کارها و تلاش‌ها را دانسته و ارج نهند. از سال‌های ۱۳۶۴ که آهسته آهسته مریضی به سراغش آمد و تا پایان عمر همدم و همراهش شده بود، هیچ‌گاهی کسالت و ضعف جسمانی مانع کارهای فرهنگی و تلاش در راستای روشن‌سازی مردم نشد و از نوشتن و بازتاب تاریخ سراسر ظلم و ستم حکام جور افغانستان علیه مردمش دست نکشید.

خلاصه سخن اینکه آشنایی و همکاری من با مرحوم بصیراحمد دولت‌آبادی از سال ۱۳۶۰ آغاز و تا سال ۱۳۶۸ مستقیم در پیشبرد مجله حبل‌الله ارگان نشراتی سید جمال‌الدین حسینی ادامه داشت. این آشنایی و همکاری از سال ۱۳۶۸ که من داخل افغانستان رفتم و ایشان در خارج ماند، تا پایان حیات وی به صورت غیر مستقیم ادامه داشت.

یادش گرامی و روانش شاد.

در سال ۱۳۶۰ شهید استاد مزاری بعد از شناسایی جوانان با استعداد و نخبه فرهنگی، شماری از آنان را جهت ادامه آموزش و تعلیم بیشتر به جمهوری اسلامی ایران در قالب چند گروه مختلف اعزام کردند که مرحوم بصیراحمد دولت‌آبادی نیز یکی از همان نیروهای فرهنگی اعزامی است. من هم به تعقیب ایشان با جمعی از جوانان فرهنگی دیگر از پایگاه‌های فرهنگی ولسوالی‌های چهارکنت و شولگره جهت ادامه تحصیل به جمهوری اسلامی ایران اعزام شدم. استاد شهید مزاری (رح) با توجه به اهمیت و حساسیت زمان و تشخیص خود شان این جوانان را تحت تعلیم و مراقبت‌های فکری و فرهنگی ویژه قرار داده بود. باتوجه به افزایش پایگاه‌های فرهنگی و نظامی و تشدید جنگ‌ها علیه دولت کمونیستی در مناطق مختلف افغانستان رهبر شهید بر این باور بود که باید فعالیت‌های فرهنگی نیز به موازات گسترش پایگاه‌های نظامی، افزایش یابند از این رو وی اقدام به تأسیس و ایجاد مجله حبل‌الله ارگان نشراتی سید جمال‌الدین حسینی در تهران کرد که مرحوم بصیراحمد دولت‌آبادی مدیر مسؤل و سردبیر آن مجله وزین فرهنگی تحت اشراف و سرپرستی استاد شهید مزاری مقرر شد که کارهای فرهنگی شان را با جمعی از دوستان دیگر خود در همین قالب طی سال‌های طولانی انجام دادند. این اقدام رهبر شهید یکی از کارها و ابتکارات ماندگار ایشان در حوزه فرهنگی بود که مجله حبل‌الله به خاطر انعکاس مبارزات و جهاد برحق و مواضع منطقی مردم ما علیه حکومت کمونیستی کابل و نیروهای اشغالگر اتحاد جماهیر شوروی سابق، تبدیل به زبان گویایی مردم ما شده بود.

مرحوم بصیراحمد دولت‌آبادی جوان تعلیم یافته، با درد و متعهد مردم ما بود که ظلم‌های تاریخی حکومت‌های گذشته علیه مردم ش را با تمام وجود لمس و احساس می‌کرد و می‌دانست که زمامداران گذشته افغانستان با مردم تحت حاکمیت شان با ظلم و بی‌عدالتی مطلق رفتار کرده‌اند از جمله جابجایی سرزمینی ساکنان، کشتار بی‌رحمانه برخی از کتله‌های قومی شهروندان، محروم کردن برخی از کتله‌های قومی از حضور در بخش‌های نظامی، امنیتی و سیاست خارجی کشور. مرحوم بصیراحمد دولت‌آبادی با قلم روان و فکر خوبی که داشت در انعکاس و نوشتن این مظالم در مجله حبل‌الله و بعدها با نشر مقالات در نشریات دیگر و چاپ و نشر کتاب‌های مختلف نقش سازنده و روشنگرانه خود را ثبت تاریخ نمود که روحش شاد و یادش گرامی باد.